

[Svend Nielsen.]

denne Overenskomst er fastsat de nærmere Regler for Opbevarelse af Foreningernes Vaaben m. v., men har jeg forstaaet Lovforslagets Bestemmelser rigtigt, vil det jo i Realiteten sige, at hele dette Spørgsmaal, uanset Aftaler og uanset at denne Sag dog naturligt bør henhøre under Forsvarsministeren, overføres til Justitsministeren, ganske vist efter nærmere Aftale; men i Realiteten vil det dog sige, at det bliver Justitsministeren og ikke Forsvarsministeren, der tager Initiativet. Jeg vil mene, at de Former, hvorunder Hjemmeværnsforeningernes Vaaben skal opbevares, og Bestemmelserne om, hvorvidt Vaaben skal inddrages, i hvor stort Omfang der skal være Vaaben til Træning, og hvormange der skal ligge i Depot, bør være et Problem, der naturligt falder ind under Forsvarsministerens Afgørelse.

Ordføreren for det socialdemokratiske Parti, det ærede Medlem Hr. Victor Gram, fremsatte nogle principielle Synspunkter vedrørende Hjemmeværnsproblemet og gjorde herunder gældende, at Betingelsen for, at der kunde skabes en Hjemmeværnsbevægelse paa bredest mulig Basis, maatte være, at alle Særinteresser veg tilbage for en Sammenfatning af Kræfterne om en Løsning af de Opgaver, som nu engang maa være Hjemmeværnsforeningernes, og det er givetvis rigtigt. Men for at en saadan Sammenfatning af Kræfterne kan finde Sted, er det Betingelsen, at alle uden Undtagelse er med i dette Arbejde, for derved skabes jo saavel Vekselvirkningen de enkelte Befolkningsgrupper imellem som den Basis, der nødvendigvis maa være for en saadan Foreteelse, hvis der skal komme noget positivt, noget gavnligt ud af det.

I Lovforslagets § 5 er fastsat de Regler, hvorefter der kan gives Tilladelse til at tilvirke faste Stoffer, Vædsker eller Luftarter, nemlig gennem justitsministeriel Tilladelse. Det kunde interessere mig at faa at vide, hvorledes denne Bestemmelse er administreret i Forbindelse med Klorfremstillingen paa Sojakagefabrikken paa Islands Brygge. Siden denne Fabrik i 1934 fik oprettet sit nye Alkalianlæg, har der været megen offentlig Polemik om denne Sag, og gentagne Gange har Beboerne paa Islands Brygge krævet Lagrene af Klor fjernet fra Arealet derude. Det er forstaaeligt, at Beboerne har reageret, idet Klorlagrene ingenlunde er ufarlige at have liggende i dette tæt bebyggede Kvarter, mellem Fabrikker, Kullagre m. m. Hele Arealet

derude er jo i sig selv et meget brandfarligt Omraade, og sker der en Opvarmning af Kloret, kan det medføre de frygteligste Følger for de Folk, som er bosiddende i Kvarteret.

Jeg er vidende om, at der har været ført en ikke ringe Korrespondance om denne Sag mellem de forskellige interesserede Mynigheder, men jeg synes, at det har skortet paa Besked til Offentligheden om de Dispositioner, der er truffet, baade Besked om, hvor meget Klor der oplagres paa Pladsen paa Islands Brygge, og hvad der er gjort for at sikre Lageret, og ikke mindst, hvorfor det hidtil har været ugørligt, at Oplagringen af dette Giftstof kunde ske et andet Sted, hvor der ikke vil kunne øves Skade, i Tilfælde af at det skulde gaa galt. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Justitsminister, om ikke nu saa i Udvalget, vil redegøre for hele denne Sag.

At det ingenlunde er en ufarlig Ting, fremgaar bl. a. af et Indlæg, som Formanden for Olie-, Sæbe- og Farveriarbejdernes Fagforening havde indrykket i „Social-Demokraten“ den 4. Juli 1945, og jeg vil — med den højtærede Formands Tilladelse — gerne citere et Uddrag af dette Indlæg. Formanden for denne Fagforening skriver i Forbindelse med en Katastrofe, der har fundet Sted ude paa Fabrikken:

„Selv om der ikke er indtraadt de store Katastrofer til Skade for Befolkningen, har man dog ikke undgaaet Ulykker og Eksplosioner, der har skabt Forstyrrelser i Driften og Ængstelse blandt de beskæftigede Arbejdere. Bl. a. skete der den 22. Maj en større Brinteksplosion, hvorved 120 store Jerndæksler blev slynget gennem Vinduer og Taget og spredtes over et Areal paa Størrelse med Raadhuspladsen. Ved et Mirakel undgik Arbejderne Død eller Lemlæstelse, og det vil sikkert ikke vække Forundring blandt andre Arbejdere, at de i Alkalianlægget beskæftigede Kammerater følte deres Sikkerhed truet.“

Det vilde glæde mig overordentlig, om vi ved denne Lejlighed kunde faa foretaget en Undersøgelse af hele dette Problem og forhaabentlig faa gennemført Foranstaltninger, saaledes at Beboerne derude kan undgaa fortsat at leve i en vis Utryghed. Jeg er ogsaa vidende om, at man fra Mynighedernes Side erkender Farligheden ved denne Oplagring, idet man i Krigens Tid, saa vidt jeg ved, har formindsket Oplagringen af Klor derude til et ganske ringe Kvantum, men man er nu tilsyneladende